

Laatste?

Of je iets voor het laatst doet of ziet of meemaakt ... dat kun je dus nooit weten, want wellicht komt er nog een allerlaatste kans en daarna weet je het nog niet, tenzij je dood bent, natuurlijk, maar hoe weet je dat je dood bent? Lastig allemaal, want wanneer is de definitieve, zeker en beslist laatste keer van iets?

Zo stond ik op 5 november 2011 aan de kop van de Oosterpoort naar een zeer late Gierzwaluw te kijken die rondjes vloog tussen allerlei hoge bankgebouwen. Het was tien voor tien in de morgen, lekker zonnig. Om vijf voor tien dook de vogel in een van de nestholen aan de gevel van het ABN-AMRO-gebouw en dat was het dan. Nog een uur gepost, maar niet weer eruit zien komen. Dit beest is bij mijn weten nooit weer gemeld. Was dit de laatste Gierzwaluw van 2011 in Stad en provincie? Ik weet het niet en zal het niet weten.

Precies een jaar eerder lag ik samen met mijn vrouw aan de rand van het zwembad in de zon. Wel wat laat voor een zonnebad, zult u denken, 5 november, maar het was niet in de Oosterpoort maar bij de bron van Ais-Ais (Plek van het Brandende Water) in Namibië. Het bad daar is veel te heet om in te zwemmen, vandaar dat we aan de rand in de zon lagen. Onder een acacia nog wel en in die boom hipte een Orange River White-eye, zo dichtbij en tam dat ik het prachtige beestje met het blote oog op naam kon brengen. Nooit weer gezien, in heel Namibië niet. Dit was de eerste Orange River White-eye van mijn leven, en meteen ook de laatste? Was dit mijn laatste reis door Namibië? En Israël anno 2000, laatste keer? Kan ik terug naar een land waar jonge orthodoxe mannen op meisjes van acht spugen uit angst voor een zaadlozing? En Costa Rica? Wil graag terug, maar was die ene keer ook de laatste? Ecuador? Lesbos? Luxemburg? Nou oké, laat Luxemburg maar zitten, daar hoef ik niet weer heen.

En dan zijn er natuurlijk de Grauwe Gors en de Spotvogel, waarmee ik niet Emberiza calandra en Hippolais icterina bedoel (want de eerste is terug en de laatste algemeen langs het fietspad Wierumerschouw-Garnwerd) maar ons verenigingsblad en deze gedrukte 'Spotvogel'. De Grauwe Gors is ouder dan de 'Spotvogel', trouwens, want die bestaat al sinds 1973 en het was de redactie van 1994 die mij verzocht per Gors een relativerend verhaaltje te publiceren, wat ik al zeventien jaar volhoud.

Maar misschien is dit nummer van beide wel het laatste. Want er gaan stemmen op dat De Grauwe Gors niet meer van deze tijd is, dat we moeten gaan Facebooken en Twitteren. Maar omdat ik ook niet meer van deze tijd ben en geen enkele lol beleef aan het schrijven voor het internet, kan het goed zijn dat u nu aan het einde bent van de laatste 'Spotvogel'.

Wie het best lacht, huilt het laatst.